

DECIZIA nr.83
din 18 februarie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr.62/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.34/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului național unic pentru apeluri de urgență și pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.111/2011 privind comunicațiile electronice

Nepublicată

Valer Dorneanu	președinte
Cristian Deliorga	 judecător
Marian Enache	 judecător
Daniel Marius Morar	 judecător
Mona-Maria Pivniceru	 judecător
Gheorghe Stan	 judecător
Livia-Doina Stanciu	 judecător
Elena Simina Tănăsescu	 judecător
Varga Attila	 judecător
Mihaela Senia Costinescu	Magistrat-asistent șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr.62/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.34/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului național unic pentru apeluri de urgență și pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.111/2011 privind comunicațiile electronice, excepție ridicată direct de Avocatul Poporului, care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.2405D/2019.

2. La apelul nominal se prezintă autorul excepției, prin consilier Linda-Zenovia Timofan, cu împuternicire depusă la dosar.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care susține admiterea criticilor de neconstituționalitate formulate sub două aspecte: pe de o parte, criticile de neconstituționalitate extrinsecă întemeiate pe dispozițiile art.115 alin.(4) și (6) și art.147 din Constituție, motivate de faptul că legiuitorul delegat nu a motivat în cuprinsul actului normativ situația extraordinară, urgența și imposibilitatea amânării reglementării, termenul pentru intrarea în vigoare a unor dispoziții a fost amânat chiar în forma inițială a actului și, ulterior, printr-un nou act normativ, prin ordonanța de urgență criticată au fost afectate drepturi și libertăți fundamentale, protejate constituțional de art.11, 20 și 26 din Legea fundamentală, legiuitorul delegat a ignorat jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Deciziile nr.1258 din 25 noiembrie 2008, nr.440 din 8 iulie 2014, nr.461 din 28 iunie 2016 și nr.498 din 17 iulie 2018, și, pe de altă parte, criticile de neconstituționalitate intrinsecă întemeiate pe dispozițiile art.11, art.20, art.26, art.53, și ale art.148 alin.(2) și (4) din Constituție, precum și pe art.8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Consideră că reținerea, stocarea și prelucrarea datelor cu caracter personal reprezintă ingerințe în dreptul fundamental la viață intimă, familială și privată, a căror proporționalitate cu scopul urmărit de legiuitor nu este asigurată astfel încât să garanteze confidențialitatea datelor cu caracter personal ale utilizatorilor serviciilor de telefonie destinate publicului la puncte mobile pentru care plata se face în avans. Având în vedere că Ordonanța de urgență a Guvernului nr.62/2019 nu reglementează cadrul adecvat protecției drepturilor fundamentale, reprezentantul Avocatului Poporului susține admiterea excepției de neconstituționalitate.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că Guvernul a motivat în preambulul ordonanței de urgență atât situația extraordinară, cât și urgența reglementării, fiind astfel respectate dispozițiile art.115 din Constituție. Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, susține că, prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.62/2019, legiuitorul a pus în acord actul normativ cu Decizia Curții Constituționale nr.461 din 16 septembrie 2014, transpunând toate garanțiile dreptului la viață intimă, familială și privată și justificând, astfel, proporționalitatea ingerinței statului în ceea ce privește acest drept fundamental. Actul normativ respectă și prevederile art.148 din Constituție, în acest sens fiind invocată Hotărârea din 5 septembrie 2019, pronunțată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în cauza C-417/18.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Cu Adresa nr.15671 din 12 septembrie 2019, **Avocatul Poporului a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr.62/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.34/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului național unic pentru apeluri de urgență și pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.111/2011 privind comunicațiile electronice**. Sesizarea a fost formulată în temeiul art.146 lit.d) din Constituție și al art.15 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr.6966 din 12 septembrie 2019 și constituie obiectul Dosarului nr.2405D/2019.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, Avocatul Poporului formulează atât critici de neconstituționalitate extrinsecă, cât și critici de neconstituționalitate intrinsecă.

7. Analizând preambulul ordonanței de urgență, autorul excepției reține că legiuitorul delegat nu justifică existența unei situații extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată și nici urgența modificărilor și completărilor legislative, împrejurare ce contravine dispozițiilor art.115 alin.(4) din Constituție. Motivarea trebuie să fie efectivă, adică să demonstreze necesitatea obiectivă a adoptării reglementării în regim de urgență, nu doar să enunțe această necesitate. Motivarea nu înseamnă doar justificarea pe fond a măsurilor propuse, ci mai ales justificarea caracterului urgent al acestora, adică nu trebuie să se refere doar la necesitatea adoptării lor, ci la necesitatea adoptării lor prin ordonanță de urgență, or, în speță, aceste cerințe nu sunt îndeplinite. Argumentele privind necesitatea asigurării accesului cetățenilor la serviciul de urgență 112 în cele mai bune condiții la nivel european, la standarde ridicate de calitate, și cele privind necesitatea creșterii eficienței gestionării apelurilor de urgență prin reducerea incidenței apelurilor abuzive efectuate de către apelanți care nu pot fi identificați deoarece utilizează servicii de comunicații electronice furnizate la puncte mobile pentru care plata se face în avans nu sunt de natură să justifice situația extraordinară și nici urgența actului normativ, motivarea astfel formulată necorespunzând cerințelor art.115 alin.(4) din Legea fundamentală, astfel cum au fost dezvoltate în jurisprudența instanței de contencios constituțional. Cât privește argumentul legat de necesitatea stringentă privind localizarea celor care apelează la 112, aceasta era posibilă și prin reglementarea anterioară.

8. Finalitatea urmărită de legiuitorul delegat, și anume reducerea apelurilor abuzive prin identificarea și sancționarea apelanților abuzivi, prin intermediul colectării datelor de identificare ale utilizatorilor de cartele preplătite, nu constituie o situație extraordinară, nu este de natură a justifica urgența reglementării.

9. În ceea ce privește condiția ca reglementarea situației în cauză să nu poate fi amânată, referitor la completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.111/2011 privind comunicațiile electronice, justificarea potrivit căreia "neadoptarea actului are ca efect menținerea imposibilității de identificare a utilizatorilor finali de servicii de telefonie care beneficiază de aceste servicii prin intermediul cartelelor preplătite, precum și imposibilitatea integrării unor tehnologii moderne avansate de localizare a apelantului la numărul unic de urgență 112", chiar în cazul în care o astfel de reglementare ar fi oportună, utilă sau necesară, nu înseamnă că ea trebuie aprobată de către legiuitorul delegat, pentru că, în atare situație, se ajunge la încălcarea principiului fundamental al separației puterilor în stat, cu atât mai mult cu cât aceeași reglementare a fost adoptată de legiuitorul primar, prin lege, însă, fiind supusă controlului a priori de constituționalitate, a fost constatată ca fiind neconstituțională.

10. Mai mult, urgența reglementării nu se justifică nici prin prevederile conținute, întrucât Ordonanța de urgență a Guvernului nr.62/2019 nu cuprinde nicio măsură de aplicare imediată de natură să rezolve o situație extraordinară. Dimpotrivă, aplicarea efectivă a soluției legislative privind colectarea datelor de identificare ale utilizatorului final al cartelei SIM preplătite se realizează începând cu data de 1 ianuarie 2020.

11. Avocatul Poporului susține și încălcarea art.115 alin.(6) din Constituție, prin afectarea dreptului la viață intimă, familială și privată, prevăzut de art.26 din Legea fundamentală și art.11 și art.20 prin raportare la art.8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât soluția legislativă a colectării și stocării datelor personale pe o perioadă indefinită de timp, justificată de necesitatea sancționării apelanților abuzivi apare ca fiind lipsită de proporționalitate în raport cu gravitatea restrângerii exercițiului dreptului la viață intimă, familială și privată.

12. În continuare, Avocatul Poporului arată că actul normativ criticat încalcă și art.147 alin.(4) din Constituție, având în vedere că prin Decizia Curții Constituționale nr.461 din 16 septembrie 2014 a fost admisă obiecția de neconstituționalitate privind Legea pentru modificarea și completarea Ordonanței de

urgență a Guvernului nr.111/2011, în ansamblul ei. Comparând textele din actul normativ constatat neconstituțional și cele din art.II al ordonanței de urgență criticate, rezultă că unele conțin aceleași soluții legislative. Astfel, art.II pct.1 din actul normativ criticat, referitor la completarea art.4 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.111/2011 cu pct.55 privind definiția sintagmei "date de identificare a utilizatorului final al cartelei SIM" este similar cu pct.55 al art.4 alin.(1) din legea constatată neconstituțională privind definiția sintagmei "date necesare pentru identificarea unui abonat sau utilizator", iar pct.57 și 58 privind "actul de identitate" și "actul de identificare" conțin aceleași soluții juridice cu pct.57 al art.4 alin.(1) din legea constatată neconstituțională, respectiv "document de identitate cartea de identitate, cartea electronică de identitate, pașaportul sau permisul de conducere". De asemenea, art.II pct.3 din actul normativ criticat conține soluții legislative similare ca art.I pct.3 și 4 și art.II din legea constatată neconstituțională prin Decizia Curții Constituționale nr.461 din 16 septembrie 2014, în ceea ce privește condiționarea furnizării serviciilor de telefonie pentru cartelele preplătite de colectarea datelor de identificare, printr-un formular tipizat, instituirea unui termen în care utilizatorii de cartele preplătite deja în folosință să furnizeze datele de identificare, termen după împlinirea căruia este interzisă furnizarea serviciului de telefonie mobilă pentru cei care nu au completat formularul tipizat, sau obligația utilizatorului în cazul pierderii sau furtului cartelei preplătite de a anunța furnizorul, care va înceta de îndată furnizarea serviciului.

13. Prin urmare, reluarea unor dispoziții deja constatate neconstituționale printr-un alt act normativ, cu ușoare modificări de formă, dar aceleași soluții legale, este, la rândul ei, neconstituțională. În plus, Avocatul Poporului consideră că Ordonanța de urgență a Guvernului nr.62/2019 contravine exigențelor dezvoltate de Curtea Constituțională printr-o bogată jurisprudență în materia prelucrării datelor cu caracter personal, cum ar fi Deciziile nr.1258 din 8 octombrie 2009, nr.440 din 8 iulie 2014, nr.461 din 16 septembrie 2014 și nr.498 din 17 iulie 2018.

14. Avocatul Poporului apreciază că actul normativ criticat încalcă și prevederile art.26 și art.53 din Constituție, precum și art.11, art.20 din Legea fundamentală, cu trimitere la art.8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Având în vedere domeniul de reglementare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr.62/2019, trebuie avute în vedere exigențele stabilite de instanța de contencios constituțional cu privire la protecția specifică datelor personale, respectiv stabilirea unor garanții puternice, care să ateste nivelul înalt de protecție a datelor cu caracter personal. Măsurile legislative de natură să afecteze exercitarea drepturilor și libertăților fundamentale trebuie să îndeplinească un scop legitim, constând în protejarea siguranței naționale, a siguranței publice, apărarea ordinii publice, prevenirea faptelor penale, precum și protejarea drepturilor și intereselor altor persoane, să fie necesare într-o societate democratică, să fie proporționale cu situația care le-a determinat, să fie aplicate în mod nediscriminatoriu și să nu aducă atingere existenței dreptului sau a libertății. Urmărind aceste repere, Avocatul Poporului apreciază că soluția legislativă privind colectarea și stocarea pe termen nedefinit a datelor de identificare nu apare ca fiind proporțională cu scopul legitim urmărit din perspectiva relației existente între interesul general invocat (identificarea utilizatorilor abuzivi ai sistemului de urgență 112) și cel individual (exercitarea dreptului la viață intimă, familială și privată în condiții de siguranță). Curtea Constituțională a considerat că lipsa unei reglementări legale precise, care să determine cu exactitate sfera acelor date necesare identificării persoanelor fizice sau juridice utilizatoare, deschide posibilitatea unor abuzuri în activitatea de reținere, prelucrare și utilizare a datelor stocate de furnizorii serviciilor de comunicații electronice destinate publicului sau de rețele publice de comunicații. Limitarea exercițiului dreptului la viață intimă trebuie să aibă loc într-o manieră clară, previzibilă și lipsită de echivoc, astfel încât să fie îndepărtată, pe cât posibil, eventualitatea arbitrarului sau a abuzului autorităților în acest domeniu. Or, apreciază autorul sesizării, obligația legală care impune reținerea în mod continuu a datelor cu caracter personal transformă excepția de la principiul protejării efective a dreptului la viață intimă și liberă exprimare în regulă absolută. Dreptul apare ca fiind reglementat într-o manieră negativă, latura sa pozitivă pierzând caracterul predominant. Reglementarea unei obligații pozitive care privește limitarea în mod neconținut a exercițiului dreptului la viață intimă și la secretul corespondenței face să dispară însăși esența dreptului, prin îndepărtarea garanțiilor privind exercitarea acestuia. Persoanele fizice și juridice, utilizatori în masă ai serviciilor de comunicații electronice destinate publicului sau de rețele publice de comunicații, sunt supuse în permanență acestei ingerințe în exercițiul drepturilor lor intime la corespondență și liberă exprimare, fără a exista posibilitatea unor manifestări libere, necenzurate, decât sub forma comunicării directe, fiind excluse mijloacele de comunicare principale folosite în prezent.

15. Totodată, autorul sesizării arată că, în situații similare referitoare la posibilitatea limitării în mod neconținut a exercițiului dreptului la viață intimă, Curtea Constituțională a examinat și respectarea principiului proporționalității, o altă cerință imperativă necesară a fi respectată în cazurile de restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale, prevăzută expres de art.53 alin.(2) din Constituție. Acest principiu impune ca măsura de restrângere să fie în acord cu situația care a determinat aplicarea ei și, totodată, să înceteze o dată cu dispariția cauzei determinante. Așadar, sub acest aspect,

se analizează dacă textul de lege criticat respectă pe deplin exigențele principiului proporționalității, atât în privința întinderii măsurii de limitare a dreptului, cât și sub aspectul încetării ei imediat ce au dispărut cauzele determinate. Astfel, nu utilizarea justificată, în condițiile reglementate de lege, este cea care, în sine, prejudiciază într-un mod neacceptabil exercitarea dreptului la viață intimă sau libertatea de exprimare, ci obligația legală cu caracter continuu, general aplicabilă, de stocare a datelor. Or, se observă că art.II pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.62/2019 [cu referire la art.511 alin.(2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.111/2011] permite prelucrarea datelor pe un termen nedefinit, care curge între data achiziționării cartei preplătite și data incertă a "încetării furnizării serviciului de telefonie destinate publicului la puncte mobile", dată de la care mai curge un termen de 3 luni în interiorul căruia este permisă prelucrarea datelor. Reținerea acestor date în mod continuu, în privința oricărui utilizator de servicii de comunicații electronice destinate publicului sau de rețele publice de comunicații, reglementată ca obligație a furnizorilor de la care nu se pot abate fără a fi supuși sancțiunilor prevăzute de actul normativ, reprezintă o operațiune suficientă pentru a genera în conștiința persoanelor bănuiala legitimă cu privire la nerespectarea intimității lor și săvârșirea unor abuzuri.

16. Avocatul Poporului consideră că limitarea exercițiului unor drepturi personale în considerarea unor drepturi colective și interese publice, ce vizează siguranța națională, ordinea publică sau prevenția penală, a constituit în permanență o operațiune sensibilă sub aspectul reglementării, astfel încât să fie menținut un just echilibru între interesele și drepturile individuale, pe de o parte, și cele ale societății, pe de altă parte, însă prevederile legale criticate, cu toate că sunt de natură a realiza obiectivul urmărit, reprezintă o ingerință în drepturile garantate de art.26 din Legea fundamentală și art.8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care nu respectă principiul proporționalității între măsurile luate și interesul public ocrotit.

17. În altă ordine de idei, ca urmare a aderării la Uniunea Europeană, în temeiul art.148 alin.(2) și (4) din Constituție, prevederile reglementărilor europene cu caracter obligatoriu au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne. În speță, autorul sesizării susține că actul normativ criticat cade sub incidența Regulamentului nr.679/2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE și a Directivei 2002/58/CE privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice.

18. Cu privire la primul document european invocat, având în vedere că scopul colectării datelor de identificare ale tuturor utilizatorilor de cartele preplătite este acela de sancționare a eventualelor apelanți abuzivi ai serviciilor de urgență, Avocatul Poporului consideră că soluția legislativă nu este adecvată, relevantă și excedează măsurilor necesare pentru reducerea apelurilor abuzive. În ceea ce privește prelucrarea ulterioară a datelor astfel încât acestea să nu fie folosite într-un mod incompatibil cu scopurile determinate, arată că actul normativ criticat nu cuprinde nicio dispoziție cu privire la destinatarul acestora (administratorul Sistemului național unic pentru apeluri de urgență). Obligația de prelucrare a datelor cu caracter personal și de implementare a măsurilor tehnice și organizatorice pentru asigurarea securității prelucrării cu respectarea reglementărilor legale aplicabile în domeniul protecției datelor cu caracter personal este reglementată exclusiv în sarcina furnizorilor de servicii de comunicații electronice [art.II pct. 2 din actul normativ criticat cu referire la art.50 alin.(5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.111/2011)].

19. Conform dispozițiilor art.5 din Directiva 2002/58/CE privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice, statele membre au obligația de a asigura, prin legislația internă, confidențialitatea comunicațiilor și a datelor de transfer aferente transmise prin intermediul unei rețele de comunicații publice sau al unor servicii publice de comunicații electronice. Statele membre se asigură că stocarea de informații sau dobândirea accesului la informațiile deja stocate în echipamentul terminal al unui abonat sau utilizator este permisă doar cu condiția ca abonatul sau utilizatorul în cauză să își fi dat acordul, după ce a primit informații clare și complete, în conformitate cu Directiva 95/46/CE, *inter alia*, cu privire la scopurile prelucrării. Excepțiile referitoare la prezența acordului utilizatorului sunt prevăzute la art.15 alin.(3) din Directiva 2002/58/CE, în cazul în care restrângerea constituie "o măsură necesară, corespunzătoare și proporțională în cadrul unei societăți democratice pentru a proteja securitatea națională (de exemplu, siguranța statului), apărarea, siguranța publică sau pentru prevenirea, investigarea, detectarea și urmărirea penală a unor fapte penale sau a folosirii neautorizate a sistemelor de comunicații electronice, în conformitate cu articolul 13 alineatul (1) al Directivei 95/46/CE". Aceleași standarde sunt impuse cu privire la datele de localizare, prin art.9 și 10 din Directiva 2002/58/CE.

20. Or, autorul sesizării susține că, așa cum reiese din analiza dispozițiilor actului normativ criticat, obligația de înregistrare a utilizatorilor cartelelor preplătite, precum și transmiterea mesajelor tehnice privind localizarea se realizează fără acordul acestora, fiind de natură a restrânge dreptul utilizatorilor la viață intimă și privată. În speță, dispozițiile legale criticate ar putea justifica necesitatea măsurilor luate, dar nu

justifică proporționalitatea restrângerii și nici interesele protejate nefiind puse în discuție aspecte privind securitatea națională, apărarea, siguranța publică, prevenirea, investigarea, detectarea și urmărirea penală a unor fapte penale sau a folosirii neautorizate a sistemelor de comunicații electronice. Nici măsura restrângerii apelurilor abuzive nu se încadrează în situațiile expres și limitativ prevăzute de directivă și de Constituție, în care se pot restrânge drepturile.

21. În fine, Avocatul Poporului susține că acordul cerut prin completarea formularului tipizat este unul pur formal, în lipsa acestuia persoana respectivă neavând acces la cartelă SIM, iar fără cartelă SIM înregistrată în România nicio persoană nu are acces la serviciile de urgență, deși tehnologia permite accesul la serviciul 112. Această împrejurare contravine jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, care, prin Hotărârea din 5 septembrie 2019, pronunțată în cauza C417/18 ("Trimitere preliminară Directiva 2002/22/CE Serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații Articolul 26 alineatul (5) Numărul european unic pentru apelurile de urgență Punere la dispoziție a informațiilor referitoare la localizarea apelantului"), a statuat că din însuși modul de redactare a art.26 alin.(5) din Directiva 2002/22 rezultă că toate apelurile către numărul european unic pentru apelurile de urgență "sunt vizate de obligația de punere la dispoziție a informațiilor referitoare la localizarea apelantului". Această dispoziție "impune statelor membre, sub condiția posibilităților tehnice, o obligație de rezultat care nu se limitează la crearea unui cadru normativ adecvat, ci impune ca informațiile privind localizarea tuturor apelanților la 112 să fie transmise efectiv serviciilor de urgență". Prin urmare, "nu poate fi admis ca apelurile la 112 efectuate de pe un telefon mobil neechipat cu o cartelă SIM să fie excluse din domeniul de aplicare al acestei dispoziții." (par.2123).

22. Ca atare, autorul sesizării apreciază că actul normativ criticat este în contradicție cu dreptul și jurisprudența europeană în materia comunicațiilor electronice și nu asigură un cadru adecvat și suficient de protecție a datelor cu caracter personal de la dispoziția administratorului Sistemului național unic pentru apeluri de urgență, conform legislației europene în materie, măsura colectării însăși fiind neadecvată în sensul depășirii scopului propus, acela de sancționare a apelanților abuzivi ai serviciului de urgență.

23. Potrivit art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru ași exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

24. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

25. La dosarul cauzei, a fost depus un înscris sub titulatura de *amicus curiae* din partea Asociației pentru Apărarea Drepturilor Omului din România – Comitetul Helsinki – APADORCH și a Asociației pentru Tehnologie și Internet – ApTI, prin care se prezintă argumente în susținerea temeiniciei excepției de neconstituționalitate ridicate de Avocatul Poporului.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

26. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit. d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

27. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr.62/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.34/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului național unic pentru apeluri de urgență și pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.111/2011 privind comunicațiile electronice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.725 din 3 septembrie 2019.

28. Ulterior sesizării, prin art.I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.89/2019 pentru modificarea art.51¹ alin.(1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.111/2011 privind comunicațiile electronice și modificarea unor acte normative, dispozițiile legale introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.62/2019 au fost modificate sub aspectul unor termene, data de 1 ianuarie 2020 a fost înlocuit cu 31 martie 2020, iar data de 31 decembrie 2019 a fost înlocuit cu 30 martie 2020, astfel: "(1) *Furnizarea serviciilor de telefonie destinate publicului la puncte mobile, pentru care plata se face în avans, se realizează, începând cu data de 31 martie 2020, numai după ce furnizorul acestor servicii a colectat, prin intermediul unui formular în format fizic sau electronic, inclusiv prin mijloace electronice de comunicare la distanță, datele de identificare ale utilizatorului final al cartelei SIM, prevăzute la art.4 alin.(1) pct. 55.[...]*

(4) *Prin excepție de la prevederile alin.(1), în cazul utilizatorilor finali de cartele SIM care, la data de 30 martie 2020, beneficiază de servicii de telefonie destinate publicului la puncte mobile, pentru care plata se face în avans, furnizorul acestor servicii colectează, în condițiile prevăzute la alin.(1), datele de identificare ale acestora prevăzute la art.4 alin.(1) pct. 55, până la cel târziu la data de 31 august 2020.*"

29. Cu alte cuvinte, legiuitorul a instituit un nou termen începând cu care furnizarea serviciilor de telefonie pentru care plata se face în avans se realizează numai după ce furnizorul acestor servicii a colectat datele de identificare ale utilizatorului final al cartelei SIM, respectiv data de 31 martie 2020. Având în vedere că toate criticile de neconstituționalitate subzistă acestei modificări, Curtea urmează să se pronunțe asupra actului normativ criticat în baza actului de sesizare formulat de Avocatul Poporului.

30. Autorul sesizării susține că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art.11, art.20, art.26, art.53, art.115 alin.(4) și (6), art.147 alin.(4) și ale art.148 alin.(2) și (4), precum și art.8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

31. Examinând excepția de neconstituționalitate din perspectiva criticilor de neconstituționalitate extrinsecă, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art.115 din Constituție, *"Guvernul are o competență normativă derivată fie dintr-o lege de abilitare, fie din însăși Constituție, cu un caracter special și limitat, specific unei competențe de atribuire. Exercitarea acestei competențe se include tot în sfera puterii executive și constă în posibilitatea de a emite două categorii de acte normative: ordonanțe simple și ordonanțe de urgență"* (a se vedea Decizia nr.1.189 din 20 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.808 din 16 noiembrie 2011).

32. Regimul particular al ordonanței de urgență este prevăzut în art.115 alin.(4)(6) din Constituție și se referă la cazurile în care poate fi emisă: situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, Guvernul având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acesteia; intrarea în vigoare: numai după depunerea spre dezbateră în procedură de urgență la prima Cameră sesizată și convocarea obligatorie a Parlamentului, dacă nu se află în sesiune; domeniul de reglementare: acesta poate fi și de natura legilor organice, caz în care legea de aprobare se adoptă cu majoritatea prevăzută de art.76 alin.(1) din Constituție; ordonanța de urgență nu poate fi însă adoptată în domeniul legilor constituționale, nu poate afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu poate viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietatea publică.

33. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale referitoare la art.115 alin.(4) din Constituție (spre exemplu, Decizia nr.255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.511 din 16 iunie 2005), Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență în următoarele condiții, întrunite în mod cumulativ: existența unei situații extraordinare; reglementarea acesteia să nu poată fi amânată și urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței. Situațiile extraordinare exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun și au un caracter obiectiv, în sensul că existența lor nu depinde de voința Guvernului, care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență (a se vedea *mutatis mutandis* Decizia nr.83 din 19 mai 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.211 din 8 iunie 1998). De asemenea, în accepțiunea Deciziei nr.258 din 14 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.341 din 17 aprilie 2006, "inexistența sau neexplicarea urgenței reglementării situațiilor extraordinare [...] constituie în mod evident o barieră constituțională în calea adoptării de către Guvern a unei ordonanțe de urgență [...]. A decide altfel înseamnă a goli de conținut dispozițiile art.115 din Constituție privind delegarea legislativă și a lăsa libertate Guvernului să adopte în regim de urgență acte normative cu putere de lege, oricând și ținând seama de împrejurarea că prin ordonanță de urgență se poate reglementa și în materii care fac obiectul legilor organice în orice domeniu" (a se vedea și Decizia nr.366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.644 din 2 septembrie 2014). Așa fiind, pentru emiterea unei ordonanțe de urgență este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public. Cu prilejul pronunțării Deciziei nr.255 din 11 mai 2005, precitată, Curtea a reținut că "invocarea elementului de oportunitate, prin definiție de natură subiectivă, căruia i se conferă o eficiență contributivă determinantă a urgenței, ceea ce, implicit, îl convertește în situație extraordinară, impune concluzia că aceasta nu are, în mod necesar și univoc, caracter obiectiv, ci poate da expresie și unor factori subiectivi [...]".

34. Întrucât prevederile constituționale stabilesc cadrul și limitele exercitării delegării legislative, condiționând legitimitatea și deci constituționalitatea ordonanțelor Guvernului de îndeplinirea unor cerințe exprese, calificate în jurisprudența Curții Constituționale drept criterii de constituționalitate, cu privire la îndeplinirea sau nu a exigențelor constituționale se poate pronunța doar instanța constituțională.

35. Din analiza jurisprudenței menționate, rezultă că numai existența unor elemente cu caracter obiectiv, care nu au putut fi prevăzute, poate determina apariția unei situații a cărei reglementare se impune cu celeritate. Constatarea acestor elemente se realizează de Guvern, care este obligat să motiveze intervenția sa în preambulul actului normativ adoptat. Prin urmare, oportunitatea legiferării se limitează, deci, la decizia de a adopta actul normativ sau nu, de a avea o conduită activă sau pasivă, în condițiile în care sunt demonstrate elementele cu caracter obiectiv, cuantificabil, prevăzute de art.115 alin.(4) din Constituție. Cu alte cuvinte, decizia legiferării aparține în exclusivitate legiuitorului delegat, care, dacă

hotărăște reglementarea unei anumite situații juridice, are obligația de a se conforma exigențelor constituționale (a se vedea și Decizia nr.68 din 27 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.181 din 14 martie 2017).

36. Pornind de la aceste premise jurisprudențiale, Curtea urmează să analizeze în ce măsură, prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.62/2019, Guvernul sa conformat exigențelor constituționale privind demonstrarea existenței unei situații extraordinare, a cărei reglementare nu poate fi amânată, precum și motivarea urgenței în cuprinsul ordonanței.

37. Analizând titlul și conținutul Ordonanței de urgență a Guvernului nr.62/2019, Curtea reține că, prin adoptarea acestui act normativ, Guvernul a modificat și a completat două acte normative care vizează, pe de o parte, organizarea și funcționarea Sistemului național unic pentru apeluri de urgență (Ordonanța de urgență a Guvernului nr.34/2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.160/2008) și, pe de altă parte, regulul comunicațiilor electronice (Ordonanța Guvernului nr.111/2011, aprobată prin Legea nr.140/2012). Așa fiind, în preambulul ordonanței de urgență, Guvernul avea obligația să identifice situațiile extraordinare a căror reglementare nu putea fi amânată și să motiveze urgența legiferării cu privire la materiile modificate.

38. Astfel, în preambulul actului normativ, Guvernul motivează elementele de mai sus, pe de o parte, prin *"beneficiul public generat de implementarea unor mijloace suplimentare de localizare ale apelantului la numărul unic de urgență 112, prin utilizarea oportunităților pe care le conferă echipamentele moderne din domeniul comunicațiilor și tehnologiei informațiilor"*, care *"contribuie semnificativ atât la reducerea timpului de procesare a apelului de urgență, cât și la posibilitatea operatorului centrelor unice pentru apeluri de urgență de a corela/completa/compara informațiile de localizare și de identificare ale apelantului"* și, pe de altă parte, prin *"necesitatea creșterii eficienței gestionării apelurilor de urgență prin reducerea incidenței apelurilor abuzive efectuate de către apelanți care nu pot fi identificați deoarece utilizează servicii de comunicații electronice furnizate la puncte mobile pentru care plata se face în avans"*. Guvernul susține că neadoptarea de măsuri imediate *"ar avea consecințe directe asupra gestionării situațiilor de urgență și, implicit, asupra asigurării asistenței imediate în situații în care sunt periclitate viața, integritatea ori sănătatea cetățeanului, ordinea publică, proprietatea publică sau privată ori mediul"*. Prin urmare, *"luând în considerare faptul că aceste elemente vizează interesul public, constituind situații de urgență și extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată"*, Guvernul a adoptat ordonanța de urgență care face obiectul prezentului control.

39. Referitor la aspectele prezentate, Curtea apreciază ca fiind relevante cele reținute de Consiliul Legislativ în Avizul nr.760 din 30 august 2019 referitor la actul normativ supus controlului. Astfel, la pct. 3 din aviz, Consiliul Legislativ semnalează că *"în raport cu prevederile art.115 alin.(4) din Constituție și ale art.43 alin.(3) din Legea nr.24/2000, republicată, și ținând seama de jurisprudența Curții Constituționale în materie, în preambul trebuie prezentate elementele de fapt și de drept ale situației extraordinare, care nu poate fi amânată, ce impune recurgerea la această cale de reglementare, nefiind suficientă doar menționarea necesității adoptării unui astfel de act normativ"*. Invocând Decizia Curții Constituționale nr.447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.674 din 1 noiembrie 2013, reiterează cele statuate de instanța constituțională, conform cărora în situația în care din preambulul ordonanței de urgență *"nu reies cu claritate, într-o manieră cuantificabilă, elemente de fapt ale situației extraordinare"* sunt încălcate dispozițiile art.115 alin.(4) din Constituție.

40. Examinând criticile formulate, Curtea constată că, în justificarea situației extraordinare a cărei reglementare se impune prin adoptarea unei ordonanțe de urgență în domeniul funcționării Sistemului național unic pentru apeluri de urgență, în preambulul actului normativ criticat, Guvernul se axează pe *"existența metodei de localizare <<cell-ID>> utilizată în prezent"*, apreciată ca *"insuficient de precisă în anumite situații"*. Cu alte cuvinte, se pune problema necesității emiterii unei ordonanțe de urgență care să creeze posibilitatea dispeceratelor de urgență *"de a beneficia de poziționări cât mai aproape de realitate ale celor care solicită ajutorul prin intermediul apelurilor de urgență la 112"*. Or, un astfel de motiv, indiferent cum este exprimat, nu poate constitui o situație extraordinară care să necesite adoptarea unei ordonanțe de urgență. Utilizarea tehnologiei informațiilor în sistemul național pentru apeluri de urgență, cu consecința evaluării randamentului pe care aceasta îl conferă în stabilirea datelor necesare identificării apelantului sau a poziționării lui, precum și identificarea unor soluții de eficientizare a acestui randament nu pot fi calificate drept reglementare a cărei adoptare se impune în regim de urgență, întrucât ele nu se fundamentează pe existența unei situații extraordinare.

41. De asemenea, faptul că *"serviciul de urgență 112 trebuie asigurat în cele mai bune condiții la nivel european, la standarde ridicate de calitate"* poate reprezenta un obiectiv general de legiferare rezultat ca urmare a evaluării modului în care sunt implementate și utilizate echipamentele din domeniul comunicațiilor și tehnologiei informațiilor de către actorii implicați în gestionarea sistemului național pentru apeluri de urgență. Aceste informații/evaluări pot constitui temeiul promovării de către Guvern a unui proiect

de lege privind modificarea actualului cadru normativ în domeniu care să vizeze implementarea unor mijloace suplimentare de localizare a apelantului la numărul unic de urgență 112, însă nicicum o situație extraordinară în sensul art.115 alin.(4) din Constituție.

42. Mai mult, Curtea reține că, în cuprinsul preambulului, Guvernul enumeră o serie de argumente care demonstrează doar necesitatea reglementării, respectiv faptul că *"afișarea datelor preînregistrate ale abonaților contribuie semnificativ atât la reducerea timpului de procesare a apelului de urgență, cât și la posibilitatea operatorului centrelor unice pentru apeluri de urgență de a corela/completa/compara informațiile de localizare și de identificare ale apelantului"*, *"agențiile specializate de intervenție trebuie să aibă la bază date de localizare și de identificare cât mai precise ale persoanei care se află într-o situație de urgență"* sau *"creșterea eficienței gestionării apelurilor de urgență prin reducerea incidenței apelurilor abuzive efectuate de către apelanți care nu pot fi identificați"*, deoarece utilizează cartele plătite în avans.

43. De asemenea, Curtea remarcă faptul că legiuitorul delegat nu specifică interesul public ce este lezat ca urmare a neadoptării ordonanței de urgență, expresii de genul *"accesul cetățenilor la serviciul de urgență 112 trebuie asigurat în cele mai bune condiții la nivel european"* sau *"necesitatea creșterii eficienței gestionării apelurilor de urgență prin reducerea incidenței apelurilor abuzive efectuate de către apelanți"* nu pot decât să ducă la concluzia că aceste măsuri ar fi necesare și oportune, și nu că, în lipsa acestora, ar fi iminentă afectarea gravă a interesului public. Curtea apreciază că, deși domeniul sistemului național unic pentru apeluri de urgență și domeniul regimului comunicațiilor electronice vizează interesul public, elementele invocate drept situații extraordinare, care să fie remediate în regim de urgență, nu reprezintă stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care ar pune în pericol un interes public, și prin urmare nu întrunesc exigențele prevăzute de art.115 alin.(4) din Constituție. Or, în condițiile în care jurisprudența Curții Constituționale a statuat, cu privire la conceptul de situație extraordinară și conceptul de urgență, că acestea nu se suprapun cu motivarea utilității reglementării, a oportunității adoptării actului normativ sau cu scopul/rațiunea legiferării, este evident că situația extraordinară nu poate fi determinată de *"implementarea unor mijloace suplimentare de localizare a apelantului la numărul unic de urgență 112"*, iar urgența măsurii nu poate fi justificată de *"imposibilitatea de identificare a utilizatorilor finali de servicii de telefonie care beneficiază de aceste servicii prin intermediul cartelelor preplătite, precum și de imposibilitatea integrării unor tehnologii moderne avansate de localizare a apelantului la numărul unic de urgență 112"*. Așadar, situația avută în vedere de Guvern nu poate fi calificată ca fiind una extraordinară și, în consecință, nu se poate susține nici existența unei urgențe în adoptarea reglementării criticate. Din contră, motivele care au stat la baza adoptării ordonanței de urgență sunt unele de oportunitate, care, în mod evident, nu pot fi invocate pentru adoptarea unei ordonanțe de urgență.

44. Urgența reglementării în ceea ce privește achiziționarea serviciilor de telefonie destinate publicului la puncte mobile pentru care plata se face în avans numai după ce furnizorul acestor servicii a colectat datele de identificare ale utilizatorului final al cartelei SIM este contrazisă prin însuși conținutul actului normativ care nu cuprinde măsuri de aplicare imediată cu privire la acest aspect. Astfel, deși Ordonanța de urgență a Guvernului nr.62/2019 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, în data de 3 septembrie 2019, potrivit art.II pct.3 din acest act normativ, aplicarea efectivă a soluției legislative privind colectarea datelor de identificare ale utilizatorilor finali ai cartelei SIM preplătite a fost amânată, urmând a se realiza abia începând cu data de 1 ianuarie 2020. Mai mult, prin art.I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.89/2019 pentru modificarea art.51¹ alin.(1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.111/2011 privind comunicațiile electronice și modificarea unor acte normative, aplicarea acestor dispoziții a fost amânată din nou pentru data de 31 martie 2020.

45. Tot în ceea ce privește urgența reglementării, Curtea reține că referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, respectiv în serviciile de telefonie destinate publicului la puncte mobile, pentru care plata se face în avans, Curtea sa pronunțat prin *Decizia nr.461 din 16 septembrie 2014*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.775 din 24 octombrie 2014, prilej cu care a constatat neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.111/2011 prin care se introduceau o serie de reglementări în domeniul respectiv. Stabilind că legea trebuie să cuprindă "norme clare și precise cu privire la conținutul și aplicarea măsurii reținerii și utilizării, așa încât persoanele ale căror date au fost păstrate să beneficieze de garanții suficiente care să asigure o protecție eficientă împotriva abuzurilor și a oricărui acces sau utilizări ilicite", Curtea a constatat că mecanismul reținerii datelor generate sau prelucrate de furnizorii de rețele publice de comunicații electronice și de furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului parcurge două etape: prima este aceea a reținerii și stocării datelor, iar cea de a doua, aceea a accesului la aceste date și a folosirii lor. Reținerea și stocarea datelor revin, ca obligație, furnizorilor de rețele publice și de servicii de comunicații electronice destinate publicului. În această etapă, fiind vorba exclusiv de reținerea și stocarea unei mase de informații, identificarea ori localizarea celor care sunt subiecții unei

comunicații electronice nu se realizează în concret, aceasta urmând a avea loc abia în a doua etapă, după ce sunt permise accesul la date și utilizarea acestora. Astfel, având în vedere că achiziționarea serviciilor de comunicații electronice pentru care plata se face în avans era condiționată de completarea de către utilizator a unui formular tipizat, pe format hârtie sau în format electronic securizat, pus la dispoziție de către furnizor, cu datele personale de identificare, Curtea a stabilit că "norma nu determină cu exactitate sfera persoanelor care pun la dispoziție formularul tipizat și care, astfel, colectează aceste date, respectiv dacă aceasta se referă doar la furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului și la persoanele împuternicite de aceștia ca intermediari (dealeri) sau cuprinde și alți distribuitori prin intermediul cărora se vând servicii de comunicații electronice pentru care plata se face în avans (așa cum se petrece, în prezent, pe piața serviciilor de telefonie și internet preplătite), împrejurare care creează premisele săvârșirii unor abuzuri în activitatea de reținere, prelucrare și utilizare a datelor stocate". Apoi, Curtea a observat că "nu apare cu certitudine dacă obligației ce revine utilizatorului privind completarea formularului tipizat (care reprezintă, cel puțin în aparență, un act juridic unilateral) îi corespunde sau nu o obligație corelativă din partea persoanei care colectează datele cu caracter personal de a garanta confidențialitatea, securitatea și utilizarea acestor date potrivit scopului stabilit de lege, atâta vreme cât depozitarii formularelor tipizate doar receptează aceste documente, fără a avea angajată din punct de vedere juridic vreo răspundere în acest sens". Or, în condițiile în care măsurile adoptate prin legea supusă controlului de constituționalitate nu aveau un caracter precis și previzibil, ingerința statului în exercitarea drepturilor fundamentale protejate constituțional referitoare la viață intimă, familială și privată, la secretul corespondenței, precum și libertatea de exprimare, deși prevăzută de lege, nu a fost formulată clar, riguros și exhaustiv pentru a oferi încredere cetățenilor, caracterul strict necesar într-o societate democratică nu a fost pe deplin justificat, iar proporționalitatea măsurii nu a fost asigurată prin reglementarea unor garanții corespunzătoare, Curtea a constatat că dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.111/2011 privind comunicațiile electronice încalcă prevederile art.1 alin.(5), art.26, art.28, art.30 și art.53 din Constituție.

46. Având în vedere că Decizia nr.461 din 16 septembrie 2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.775 din 24 octombrie 2014, Curtea constată că, prin actul normativ supus prezentului control, deci abia după 5 ani de la pronunțarea deciziei instanței constituționale, legiuitorul delegat, invocând o stare de urgență, a reluat modificările adoptate încă din anul 2014. Or, aceste circumstanțe de fapt și de drept fac dovada inexistenței situației extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată și demonstrează tocmai lipsa urgenței în adoptarea actului normativ criticat.

47. În concluzie, Curtea constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr.62/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.34/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului național unic pentru apeluri de urgență și pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.111/2011 privind comunicațiile electronice încalcă prevederile art.115 alin.(4) din Constituție.

48. Față de temeinicia motivelor de neconstituționalitate extrinsecă, reținută prin raportare la dispozițiile art.115 alin.(4) din Constituție, care afectează Ordonanța de urgență a Guvernului nr.62/2019, în ansamblul său, Curtea constată că nu mai este cazul să examineze celelalte critici de neconstituționalitate care implică analiza conținutului normativ al legii (a se vedea *mutatis mutandis* Decizia nr.82 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.33 din 16 ianuarie 2009, Decizia nr.355 din 23 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.652 din 26 iulie 2018, sau Decizia nr.76 din 30 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.217 din 20 martie 2019).

49. Pentru considerentele expuse, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.13, al art.11 alin.(1) lit.A.d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ **În numele legii**

Decide:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Avocatul Poporului și constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr.62/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.34/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului național unic pentru apeluri de urgență și pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.111/2011 privind comunicațiile electronice este neconstituțională, în ansamblul său.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului, prim-ministrului și Avocatului Poporului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 februarie 2020.

WWW.JURI.RO